

Το «ύστατο χαίρε» στον μακαριστό Γέροντα Ιουστίνο - Τον άγρυπνο φύλακα του Φρέατος του Ιακώβ (ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στην Ιερά Μονή του Φρέατος του Ιακώβ, με την οποία συνδέθηκε άρρηκτα η ζωή και η πολυετής διακονία του, εψάλλει μεσημέρι του Σαββάτου, 10 Οκτωβρίου 2026 η νεκρώσιμη Ακολουθία του μακαριστού Γέροντος Ιουστίνου, ο οποίος εκοιμήθη την 1η Οκτωβρίου σε νοσοκομείο της Πάτρας μετά από ασθένεια.

Της Νεκρωσίμου Ακολουθίας προεξήρξε η Α.Θ.Μ. ο Πατήρ ημών και Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων των Αρχιερέων του Πατριαρχείου, πολλών Αγιοταφитών Ιερομονάχων και Ιεροδιακόνων, των Ιερέων των ομόρων περιοχών της Νεαπόλεως και άλλων περιοχών της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου ως, Άκκρης, Βηθλεέμ, Μπετζάλλας, Ιεριχούς, τη τιμητική παρουσία του Γενικού Γραμματέως Θρησκευμάτων του Υπουργείου Παιδείας της Ελλάδος κ. Γεωργίου Καλαντζή και του Γενικού Προξένου της Ελλάδος εις τα Ιεροσόλυμα κ. Δημητρίου Αγγελοσοπούλου, του Νομάρχου της Νεαπόλεως, της Δημάρχου της πόλεως Τζενίν και άλλων προσωπικοτήτων του Παλαιστινιακού Κράτους, του

Αρχηγού της Αστυνομίας και του Σώματος των Προσκόπων, συμπροσευχομένων μοναχών, μοναζουσών, πολλών προσκυνητών εξ Ελλάδος, Κύπρου και άλλων χωρών, σεβομένων εκείνον και το έργο, το οποίον ούτος επετέλεσεν.

Ο Μακαριστός Γέροντας ενταφιάσθη σε τάφο, τον οποίο ο ίδιος προετοίμασε μπροστά στο Ναό.

Διαβάστε επίσης: [Επέστρεψε στον αγαπημένο του τόπο το σκήνωμα του Γέροντος Ιουστίνου - Συγκίνηση στην Εξόδιο Ακουθία στο Φρέαρ του Ιακώβ](#)

Τον επικήδειον λόγον εξεφώνησεν ο Γέρων Αρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος

ελληνιστί:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἀληθῶς ἅγιος εἶναι ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστάμεθα. Οὕτως μαρτυρεῖται ἐν Γραφαῖς Ἀγίαις, ἐν τῇ Παλαιᾷ καί τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καί κυρίως ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Εἶναι ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ ὥρυξε φρέαρ, ἤνοιξε πηγήν, δι' ἐαυτόν καί τὰ τέκνα αὐτοῦ καί τὰ θρέμματα αὐτοῦ, (Ἰω. 4, 12). Ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ ὁ Ἰησοῦς «οὕτως ἐκάθέζετο κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας», (Ἰω. 4,6).

Εἰς αὐτήν, «γυνή Σαμαρεῖτις προσῆλθε ἀντλήσαι ὕδωρ», (Ἰωάν. 4, 7) καί συνήντησε τόν Κύριον, ὁ Ὅποῖος εἶπεν εἰς αὐτήν ὅτι «πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰω, 4, 24) καί ὅτι Αὐτός «ὁ λαλῶν αὐτῇ εἶναι ὁ Μεσσίας», (Ἰω. 4,26).

Ἐκ τούτου τοῦ τόπου ἡ γυνή «ἀφήσασα τὴν ὑδρίαν αὐτῆς, ἐξελθοῦσα ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν» (Ἰω. 4, 28), καὶ «εἶπε τοῖς ἀνθρώποις, δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπε μοι πάντα ὅσα ἐποίησα, μῆτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, ἐπίστευσε καὶ ὄντως εὗρε τό

ὕδωρ τό «ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰω.4, 14). Ἐμαρτύρησεν αὐτὴ καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτῆς, δύο υἱοὶ καὶ τέσσαρες ἀδελφαὶ αὐτῆς. Ὡ εὐλογημένη οἰκογένεια!

Τό φρέαρ τοῦτο ἡγιάσθη ἐκ τῆς καθίσεως ἐπὶ τοῦ χείλους αὐτοῦ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐχ ἦττον ὅμως καὶ ἐκ τῶν ρανίδων τοῦ αἵματος τοῦ Ἀγιοταφίτου ἱερομάρτυρος ἡγουμένου αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλουμένου, ἀπηνῶς μαρτυρήσαντος ὑπὸ ἀνοσίου χειρός, τὴν 16^{ην}/ 29^{ην} Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1979 καὶ ἀγιοκαταταχθέντος Συνοδικῇ Ἀποφάσει ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου κ. Θεοφίλου τό ἔτος 2009.

Ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου τούτου, τὰ συντελεσθέντα ἐν αὐτῷ θαυμάσια τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ἡ εἰς Χριστὸν πίστις ἡμῶν εἰς Μεσσίαν, Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, Ἐνανθρωπήσαντα, Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα, παραμυθοῦν καὶ ἀνακουφίζουν τὴν συνέχουσαν τὴν ψυχὴν ἡμῶν βαθεῖαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, ὥς ἐκ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ προκειμένου προσφιλοῦς ἀδελφοῦ ἡμῶν ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου.

Τελοῦντες σήμερον τήν νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν καί κυκλοῦντες τό σκήνωμα αὐτοῦ, ἀναμνησκόμεθα τά τοῦ βίου καί τῆς πολιτείας αὐτοῦ. Ὅτι οὗτος γεννηθεῖς εἰς τήν νῆσον Κέρκυραν τό ἔτος 1941, ἦλθεν εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν τό ἔτος 1961 καί ἐζήτησε νά ἐνταχθῇ εἰς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα. Ἐγένετο δεκτός καί ἐκάρη μοναχός τό ἔτος 1962 ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου. Ἀκολούθως ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον καί Πρεσβύτερον, ἔλαβε τό ὀφθίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καί ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους Ἀγιοταφίτικὰς διακονίας, ὡς Σκευοφύλαξ εἰς Βηθλεέμ, ἡγούμενος εἰς Μπετζάλλαν, Τιβεριάδα καί τήν ἱεράν Μονήν τῶν Ἀρχαγγέλων εἰς Ἱεροσόλυμα καί, κυρίως ἀπό τοῦ 1982, ὡς ἡγούμενος τοῦ προσκυνηματος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Ἐκτοτε ἐπεδόθη μετά ζήλου πολλοῦ, εἰργάσθη μετά κόπου καί μόχθου διά τῶν ὄπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καί ἀριστερῶν καί ἐξεδαπάνησε τάς δυνάμεις αὐτοῦ διά τήν ἀνάδειξιν τοῦ Βιβλικοῦ προσκυνήματος τούτου ἐπαξίως τῆς ἱστορίας καί τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ. Ὅτε παρέλαβε τήν ἡγουμενίαν τό ἔτος 1982, ἡ ἐορτή τῆς Μονῆς τήν Δ΄ Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐκάστου ἔτους ἐτελεῖτο ἄνω τοῦ Φρέατος εἰς χῶρον ἀτελειώτου ἡμιερειπωμένου ναοῦ, ἀνεγερθέντος ὑπό τοῦ Ἀγιοταφίτου Μητροπολίτου Γάζης Σωφρονίου τό ἔτος 1908, καλυπτομένου ὑπό τέντας.

Εἰς διάρκειαν ὅμως ὀλίγων ἐτῶν ὁ μακαριστός Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστῖνος, τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Πατριαρχείου, ἐζήτησε παρά τοῦ μακαριστοῦ Προέδρου τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας Γιάσερ Ἀραφάτ ἄδειαν ὁλοκληρώσεως τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τούτου καί ὁ Πρόεδρος Ἀραφάτ εἰς ἀναγνώρισιν τῆς φιланθρωπικῆς προσφορᾶς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου πρὸς τόν Παλαιστινιακόν λαόν τῆς πέριξ περιοχῆς εἰς καιρούς «ἰντιφάντας», πολιορκίας καί ἐνδείας, ἐχορήγησεν αὐτῷ τήν ἄδειαν.

Ἐντός ὀλίγων ἐτῶν, διά τῆς ἐμφύτου ἀρχιτεκτονικῆς καί ζωγραφικῆς ὀξυνοίας αὐτοῦ καθωδήγησε Ἀρχιτέκτονας, τεχνίτας καί ἀγιογράφους, συνεκέντρωσεν ὑλικά καί ὠλοκλήρωσε τόν κεντρικόν ἱερόν ναόν τοῦτον, ἐν ᾧ ἰστάμεθα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, μετὰ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου καί παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου καί μάρτυρος, ἀποστολικοῦ πατρός καί ἀπολογητοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ πρώτου αἰῶνος.

Διά τῆς εὐπρεπείας αὐτοῦ ἐσωτερικῶς καί ἐξωτερικῶς ὁ ναός ἀποτελεῖ τό κόσμημα καί τό ἁγίασμα τῆς πόλεως τῆς Νεαπόλεως, ἐγκαινιασθεῖς δι' ἐπισήμου τελετῆς ἐγκαινίων ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου

Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου τό ἔτος 2008.

Λόγω τοῦ ἔργου τούτου, ἡ Ἐκκλησία εἰς τό ἐξῆς, εἰς ἐκάστην Θείαν Λειτουργίαν θά μνημονεύῃ τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἰουστίνον μεταξύ τῶν «μακαρίων καί ἀειμνήστων κτιτόρων τοῦ ναοῦ τούτου» καί θά ἀναπέμπῃ τήν προσευχήν «ἀγίασον Κύριε τοὺς ἀγαπῶντας τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου».

Μνημονεύσαντες ἀξιοχρέως τήν ἰδρυτικήν καί ἀνακαινιστικήν δραστηριότητα ταύτην τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, παρακαλοῦμεν τόν φιλόανθρωπον καί ἐλεήμονα Θεόν ἡμῶν, ὅπως εἰς τήν φιλεύσπλαγχνον κρίσιν Αὐτοῦ λογίσηται τήν δραστηριότητα ταύτην ὑπέρ αὐτοῦ, παρίδῃ αὐτῷ εἴτι ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἡμαρτε καί χαρίσῃται αὐτῷ ζωήν τήν αἰώνιον ἐν ἀγαλλιάσει τοῦ φωτός τῆς τρισηλίου Θεότητος Αὐτοῦ. Γένοιτο. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη».

Ἀκολούθως ὁ Ἐπικήδειος λόγος ἐξεφωνήθη καί διὰ στόματος τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ ἀραβιστὶ.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας παρετέθη ἡ «μακαρία» διὰ τὴν εὐχὴν τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

